

Arrest

nr. 137 951 van 5 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2014.

Gezien het verzoekschrift dat op 23 oktober 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 december 2014.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. RODRIGUEZ die loco advocaat B. BRIJS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, namelijk dat terroristen op zoek zijn naar hem.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 40 749 van 24 maart 2010 omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers afkomst uit Zummar, en bijgevolg evenmin aan de vervolgingsfeiten, waarvan de Raad overigens oordeelt dat deze van weinig realiteitszin getuigt, die zich aldaar zouden hebben afgespeeld. Tevens werd geoordeeld dat aangezien verzoeker omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde elementen niet aannemelijk gemaakt heeft afkomstig te zijn uit Zummar, Irak, hem de subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

Ter ondersteuning van zijn vierde asielaanvraag legt verzoeker geen nieuwe documenten neer.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de van de door zijn ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn

geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar is in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker heeft in het kader van zijn eerste asielaanvraag de Belgische asielinstanties bewust trachten te misleiden middels het voorleggen van een vervalste identiteitskaart en een vervalst nationaliteitsbewijs waardoor er geen correct beeld kan gevormd worden van zijn profiel, zijn juiste identiteit, de exacte regio van waar hij afkomstig is en de plaats(en) waar hij recentelijk verbleef. Tijdens zijn opeenvolgende asielprocedures heeft verzoeker evenzeer op geen enkel moment erin geslaagd om, op welke wijze dan ook, zijn werkelijke identiteit aan te tonen. Verzoeker tracht dit euvel in extremis te herstellen door bij zijn huidig verzoekschrift een stuk 3 toe te voegen waarvan hij stelt dat het een originele identiteitskaart zou betreffen. De Raad deelt hierbij de mening van verweerder waar deze in zijn nota met opmerkingen antwoordt niet in te zien waarom verzoeker nu plots wel in staat zou zijn een dergelijk document voor te leggen gelet op het feit dat hij voorheen een vervalste identiteitskaart voorlegde. Het betreffende stuk werd immers reeds opgemaakt in 2005. Derhalve mag aangenomen worden dat het reeds eerder in de procedure kon overgemaakt worden waardoor het niet als een nieuw stuk kan beschouwd worden. Verzoeker blijft volledig in gebreke uit te leggen op welke wijze hij het huidig stuk verkregen heeft en waarom hij het niet eerder kon overmaken. Verweerder wijst er verder ook terecht op dat het stuk geen handtekening van de houder bevat, hetgeen nochtans een vormvereiste betreft (zie de bij de nota gevoegde COI "Iraq: Travel documents and other identity documents" d.d. 23 januari 2014, p.16). Uit diezelfde COI blijkt overigens ook dat Iraakse identiteitskaarten op een goedkope wijze op de open markt kunnen verkregen worden en het moeilijk is de echte documenten van de valse te onderscheiden (p.20). Hoe dan dient vastgesteld te worden dat ook uit dit stuk niet blijkt dat verzoeker afkomstig is uit Zumar, provincie Ninawa. Daardoor wordt geen verdere afbreuk gedaan aan de eerdere bevindingen.

Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker blijft hier echter schromelijk in gebreke. Immers, opdat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, is in essentie vereist dat verzoekers afkomst vaststaat, wat in casu niet het geval is. De door verzoeker bijgebrachte informatie aangaande de algemene situatie in Irak is te dezen dan ook niet dienstig.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Verzoeker verwijst ter zake naar informatie aangaande de algemene veiligheidssituatie in Irak, doch slaagt er niet in deze informatie op zich te betrekken. Het verwijzen naar algemene informatie op zich volstaat niet om het hoger beschreven risico aan te tonen. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas slaagt verzoeker daar niet in.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 december 2014, voert verzoekende partij aan dat zij vroeger verschillende documenten heeft voorgelegd, maar dat die vals waren. Zij stelt dat er later stukken werden ingediend die niet werden betwist en dat zij thans originele identiteitsdocumenten indient. Op de vraag of verzoekende partij de originelen indient van haar identiteitskaart en nationaliteitsbewijs stelt verzoekende partij dat het Commissariaat-generaal meedeelde dat het origineel bij de politie ligt en dat zij niet weet waar haar identiteitskaart is van 2005 aangezien haar moeder het bijhield. Verzoekende partij besluit dat zij nieuwe documenten heeft ingediend en dat haar asielaanvraag derhalve in aanmerking dient genomen te worden.

Waar verzoekende partij, als antwoord op de vraag of zij de originelen indient van haar identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, opmerkt dat het Commissariaat-generaal meedeelde dat het origineel bij de politie ligt, doelt zij hoogstwaarschijnlijk op de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs die zij in het kader van haar eerste asielaanvraag neerlegde en die zij toen als originelen bestempelde, doch welke na verificatie door de Federale Politie dat het vervalsingen betreft, werden ingehouden en aan het parket overgemaakt (zie administratief dossier, map 2^e asielaanvraag, ‘verklaring’).

Verzoekende partij haar argumentatie niet te weten waar haar identiteitskaart van 2005 is aangezien haar moeder het bijhield, is erg opmerkelijk en bevreemdend nu zij in het kader van onderhavige asielprocedure als bijlage aan haar verzoekschrift een stuk toevoegde waarvan zij stelt dat het een originele identiteitskaart betreft en welke, zo blijkt uit de (bijgevoegde vertaling van de) inhoud ervan, van 2005 dateert.

Verzoekende partij haar argumentatie doet hoe dan ook, net als haar betoog dat zij vroeger verschillende documenten heeft voorgelegd, maar dat die vals waren, dat er later stukken werden ingediend die niet werden betwist en dat zij thans originele identiteitsdocumenten indient, geen afbreuk aan en zij brengt voor het overige geen concrete en valabele argumenten bij die afbreuk vermogen te doen aan de grond in de beschikking waar in dit verband het volgende wordt vastgesteld: *“Verzoeker heeft in het kader van zijn eerste asielaanvraag de Belgische asielinstanties bewust trachten te misleiden middels het voorleggen van een vervalste identiteitskaart en een vervalst nationaliteitsbewijs waardoor er geen correct beeld kan gevormd worden van zijn profiel, zijn juiste identiteit, de exacte regio van waar hij afkomstig is en de plaats(en) waar hij recentelijk verbleef. Tijdens zijn opeenvolgende asielprocedures heeft verzoeker evenzeer op geen enkel moment erin geslaagd om, op welke wijze dan ook, zijn werkelijke identiteit aan te tonen. Verzoeker tracht dit euvel in extremis te herstellen door bij zijn huidig verzoekschrift een stuk 3 toe te voegen waarvan hij stelt dat het een originele identiteitskaart zou betreffen. De Raad deelt hierbij de mening van verweerder waar deze in zijn nota met opmerkingen*

antwoordt niet in te zien waarom verzoeker nu plots wel in staat zou zijn een dergelijk document voor te leggen gelet op het feit dat hij voorheen een vervalste identiteitskaart voorlegde. Het betreffende stuk werd immers reeds opgemaakt in 2005. Derhalve mag aangenomen worden dat het reeds eerder in de procedure kon overgemaakt worden waardoor het niet als een nieuw stuk kan beschouwd worden. Verzoeker blijft volledig in gebreke uit te leggen op welke wijze hij het huidig stuk verkregen heeft en waarom hij het niet eerder kon overmaken. Verweerder wijst er verder ook terecht op dat het stuk geen handtekening van de houder bevat, hetgeen nochtans een vormvereiste betreft (zie de bij de nota gevoegde COI "Iraq: Travel documents and other identity documents" d.d. 23 januari 2014, p.16). Uit diezelfde COI blijkt overigens ook dat Iraakse identiteitskaarten op een goedkope wijze op de open markt kunnen verkregen worden en het moeilijk is de echte documenten van de valse te onderscheiden (p.20). Hoe dan dient vastgesteld te worden dat ook uit dit stuk niet blijkt dat verzoeker afkomstig is uit Zummar, provincie Ninewah. Daardoor wordt geen verdere afbreuk gedaan aan de eerdere bevindingen."

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat zij nieuwe documenten heeft ingediend en dat haar asielaanvraag derhalve in aanmerking dient te worden genomen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 2 december 2014 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS